

Arrest

nr. 131 277 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. CHATCHATRIAN, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 1 april 2008 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde op 21 maart 2008 het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 14 augustus 2008 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 21 334 van 9 januari 2009 weigerde ook de Raad verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoekster diende, bij aangetekend schrijven van 11 februari 2009, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.5. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 24 augustus 2010 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ontvankelijk wordt verklaard.

1.6. Op 5 september 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.7. Via een op 6 december 2012 gedateerd schrijven diende verzoekster een nieuwe aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.8. Op 10 december 2012 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoekster bij aangetekend schrijven van 13 december 2012 ter kennis gebracht.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding besliste op 18 januari 2013 om de beslissing van 5 september 2012 waarbij verzoeksters eerste aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard in te trekken en verzoekster terug te plaatsen in de verblijfstoestand zoals deze bestond voor de ingetrokken beslissing werd genomen.

1.10. Bij arrest nr. 99 498 van 21 maart 2013 werd de afstand van het geding vastgesteld inzake het beroep dat was ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 september 2012.

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 12 juni 2013 een nieuwe beslissing waarbij verzoeksters eerste aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard.

1.12. Op 17 juni 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoeksters tweede aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekster op 12 juli 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 06.12.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

[T.T.] [...]

Nationaliteit: Pakistan

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Redenen

Artikel 9ter - § 3 5° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 12.06.2013 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 11.02.2009. Betrokkene legt in haar nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen waarnaar verwezen wordt) voor waaruit blijkt dat haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 11.02.2009. Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 12.06.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3-5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012)”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.13. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 17 juni 2013 tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Deze beslissingen, die verzoekster eveneens op 17 juni 2013 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van [D.K.], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de persoon die verklaart te heten :

[T.T.] [...] en van nationaliteit Pakistan te zijn

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.12.2012 en betekend op 17.12.2012

Inreisverboden

In uitvoering van artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar in volgende gevallen:

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene gaf geen gevolg aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10.12.2012 en betekend op 17.12.2012. ”

Deze beslissingen vormen de tweede en de derde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel, met betrekking tot de eerste bestreden beslissing, de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“De verwerende partij stelt onder andere in haar beslissing dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf reeds werden ingeroepen in een vorige aanvraag en dat hierover al geoordeeld werd door de Belgische instanties.

[...]

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

Op 6 december 2012 werd opnieuw een verzoek ingediend tot regularisatie op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet. Hierbij bracht de vorige raadsman opnieuw een standaard medisch getuigschrift aan d[at] haar actuele medische problematiek bevestig[t].

Aangezien de eerste aanvraag tot medische regularisatie van 11 februari 2009 - ingevolge de intrekking van de beslissing van 5 september 2012 door de DVZ - terug openviel, dient de aanvraag van 6 december 2012 beschouwd te worden als actualisatie.

De aanvraag diende immers om de ernstige aandoeningen van verzoekende partij nogmaals te benadrukken en aan te tonen dat haar medische problematiek nog steeds actueel was.

Het is om die reden ook manifest incorrect te stellen dat de elementen in de aanvraag dd. 6 december 2012 reeds werden ingeroepen, de initiële aanvraag van 11 februari 2009 viel immers terug open. Verwerende partij diende deze aanvraag dan ook als een aanvulling te beschouwen op de initiële aanvraag.

Juridisch komt het er dus op neer dat verwerende partij nog geen enkele beslissing genomen heeft (die nadien niet werd ingetrokken) met betrekking tot de aanvraag tot medische regularisatie van verzoekende partij.

Met andere woorden kan artikel 9ter §3 5° van de Vreemdelingenwet niet van toepassing zijn, gezien juridisch nog niet geoordeeld werd over de 'ingeroepen elementen' toen de aanvraag van 6 december 2012 werd ingediend.

Dergelijke manier van redeneren is onzorgvuldig en tevens onredelijk.

De schending van artikel 9ter §3 5° Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 62 Vreemdelingenwet, is dus manifest.

Bovendien kan verzoekende partij met zekerheid zeggen dat verwerende partij niet de moeite genomen heeft om het dossier van verzoekende partij volledig te bekijken.

De verwerende partij stelt opnieuw dat de ziekte 'niet levensbedreigend is'. Nochtans is de behandelende arts van verzoekende partij een andere mening toegedaan.

In het initieel verzoekschrift, waarvan de huidige aanvraag als aanvulling dient, tot aanvraag van de medische regularisatie werd het volgende gesteld:

Dat immers in het medisch getuigschrift en het medisch attest dd. 15.12.2008, sprake is dat verzoekende partij volledig getraumatiseerd is en niet in staat is om op normaal niveau te functioneren, dat de medische prognose zonder behandeling slecht is, dat verzoekende partij niet voor zichzelf kan zorgen, dat een acute psychose een mogelijke complicatie is, dat de nabijheid van een psychiatrisch ziekenhuis noodzakelijk is en dat verzoekende partij niet kan reizen en geen lange reis kan verdragen (cf. medisch getuigschrift en het medisch attest dd. 15.12.2008, beiden gevoegd bij de aanvraag dd. 11.02.2009).

Dat [...] het medisch attest dd. 5.09.2011 melding maakt van een positieve vaststelling op hepatitis A bij verzoekende partij en tot het besluit komt dat het niet aangewezen is dat verzoekende partij momenteel naar haar thuisland terugkeert.

Dat dient vastgesteld te worden dat de verwerende partij (opzettelijk) nalaat alle bij verzoekende partij vastgestelde medische aandoeningen en de vaststellingen en het besluit van psychiater-psychotherapeut, dr. [D.], aangaande verzoekende partij weer te geven.

Dat verwerende partij geenszins een grondige studie heeft uitgevoerd van/aangaande de hem overgemaakte medische getuigschriften en rapporten.

Dat de verwerende partij geenszins heeft rekening gehouden met alle elementen van het dossier, met name het feit dat verzoekende partij volledig getraumatiseerd is en niet in staat is om op normaal niveau te functioneren, dat de medische prognose zonder behandeling slecht is, dat verzoekende partij niet voor zichzelf kan zorgen, dat een acute psychose een mogelijke complicatie is, dat de nabijheid van een psychiatrisch ziekenhuis noodzakelijk is, dat verzoekende partij niet kan reizen en geen lange reis kan verdragen, dat er sprake is van een positieve vaststelling op hepatitis A bij verzoekende partij en dat het niet aangewezen is dat verzoekende partij momenteel naar haar thuisland terugkeert.

Nochtans meent verwerende partij, zonder enig verder onderzoek naar de toegankelijkheid van de psychische gezondheidszorg in Pakistan, dat dit -cf. art. 9ter, §3, 4° Vreemdelingenwet- kennelijk geen risico op een onmenselijke of vernederende behandeling inhoudt.

Verzoekende partij is dan ook van mening dat hier zowel het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 9ter Vreemdelingenwet (meer bepaald art. 9ter, § 1 en art. 9ter, §3, 4°), de materiële motiveringsverplichting en artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden werden.

Ook blijkt uit de bestreden beslissing geenszins dat de negatieve beslissing dd. 12 juni 2013, waarnaar verwerende partij verwijst, gelezen werd.

Verwerende partij stelt het volgende in de thans bestreden beslissing:

(...) In de beslissing dd. 12.06.2013 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene en werd de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorgen in het land herkomst van betrokkene onderzocht. (...)"

In de beslissing dd. 12 juni 2013 werd duidelijk gesteld dat er niet onderzocht werd naar de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorg, aangezien het volgens de arts-adviseur niet ging over een aandoening die direct levensbedreigend zou zijn.

Bovenstaande stelling van verwerende partij is dus manifest incorrect.

Het feit dat er door de verwerende partij in de thans bestreden beslissing geen rekening gehouden heeft met de initiële aanvraag is echter zeer onzorgvuldig.

De thans bestreden beslissing is dan ook manifest onjuist en dient vernietigd te worden.”

3.1.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de eerste bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in voorliggende zaak te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

[...]

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.”

Uit deze bepaling blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk dient te verklaren indien de elementen die werden ingeroepen ter onderbouwing van deze aanvraag voorheen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag in toepassing van deze wetsbepaling.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster bij aangetekend schrijven van 11 februari 2009, een aanvraag indiende om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Verweerder nam op 5 september 2012 de beslissing waarbij voormelde aanvraag ongegrond wordt verklaard. Verzoekster diende vervolgens, via een op 6 december 2012 gedateerd schrijven, een tweede aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd. Verzoekster kan niet voorhouden dat zij via haar schrijven van 6 december 2012 de bedoeling had haar aanvraag van 5 september 2012 te actualiseren. De aanvraag van 11 februari 2009 was op 6 december 2012 immers reeds afgesloten ingevolge de beslissing van 5 september 2012 en verzoekster kon niet weten dat deze beslissing later zou worden ingetrokken. Het loutere gegeven dat verweerder op 18 januari 2013 de beslissing nam om de beslissing van 5 september 2012 in te trekken heeft voorts niet tot gevolg dat het statuut van verzoeksters schrijven van 6 december 2012 hierdoor zou worden gewijzigd en dat het eensklaps zou dienen te worden beschouwd als een actualisatie van de eerste aanvraag om machtiging tot verblijf. Het feit dat de beslissing van 5 september 2012 ingevolge de intrekking door verweerder ex tunc uit het rechtsverkeer werd verwijderd doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoekster via haar schrijven van 6 december 2012 duidelijk te kennen gaf een nieuwe aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd te willen indienen. Zij verwees in haar schrijven niet naar de eerder ingediende aanvraag en voegde, om te voldoen aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, opnieuw haar identiteitsstukken toe. Verweerder kon dan ook, zonder enige bepaling van artikel 9ter te schenden, beide aanvragen aan een afzonderlijk onderzoek onderwerpen.

De Raad dient ook te benadrukken dat verzoekster in haar eerste aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf te worden gemachtigd – die zij bij aangetekend schrijven van 11 februari 2009 indiende – en de later toegezonden aanvullingen verwees naar het feit dat zij lijdt aan een posttraumatische stressstoornis met randpsychotische elementen, die gepaard gaat met allerlei angsten waarvoor zij wordt behandeld met psychofarmaca. In de aangebrachte attesten wordt verder gesteld dat verzoekster niet in staat is om alleen te functioneren en dat een terugval en suicide mogelijke complicaties zijn indien haar behandeling in België wordt stopgezet

Verweerder heeft geoordeeld dat aan verzoekster geen verblijfsmachtiging om medische redenen kon worden toegekend. Hierbij heeft hij, in zijn beslissing van 12 juni 2013, verwezen naar het advies van een ambtenaar-geneesheer waarin wordt geuid dat een posttraumatische stressstoornis ook zonder behandeling over het verloop van tijd gunstig evolueert, dat de medische behandeling die wordt verstrekt louter symptomatisch is en dat de eventuele afwezigheid van een behandeling in het thuisland dan ook niet toelaat te besluiten dat verzoekster onmenselijk of vernederend zou worden behandeld. Tevens stelde deze controlearts dat de bewering dat verzoekster niet alleen kan functioneren niet concreet wordt gemaakt en niet in verhouding staat met de vermelde klachten en dat uit de aangebrachte gegevens kan worden afgeleid dat verzoekster kan reizen en geen nood heeft aan mantelzorg om medische redenen. De ambtenaar-geneesheer concludeerde vervolgens dat *“uit de beschikbare medische gegevens geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is.”*

Bij de tweede aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd wordt door verzoekster informatie omtrent de gezondheidszorg in Pakistan en een standaard medisch getuigschrift gevoegd. In dit medisch getuigschrift wordt opnieuw gesteld dat zij lijdt aan een posttraumatische stressstoornis. Tevens wordt vermeld dat verzoekster niet zelfstandig kan functioneren, dat een behandeling met psychofarmaca wordt verstrekt en wordt een verslechtering van haar toestand opgegeven als een mogelijke complicatie bij de stopzetting van de behandeling.

De stellingname van verweerder dat dit nieuwe standaard medisch getuigschrift slechts de gezondheidstoestand bevestigt die verzoekster aanhaalde in haar eerste aanvraag om tot een verblijf op medische gronden te worden gemachtigd kan, gelet op voorgaande vaststellingen aangaande de gronden waarop haar eerste machtigingsaanvraag was gebaseerd, derhalve niet als incorrect of kennelijk onredelijk worden beschouwd.

Daarnaast moet worden gesteld dat de grieven die verzoekster ontwikkelt met betrekking tot de beslissing van 12 juni 2013 waarbij haar eerste aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard in casu niet dienstig zijn. De beslissing van 12 juni 2013 maakt immers niet het voorwerp uit van voorliggend beroep en een kritiek die gericht is tegen voormelde beslissing kan niet leiden tot de nietigverklaring van de in voorliggende zaak bestreden beslissing waarbij verzoeksters tweede aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter, § 3, 5° van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard.

De Raad merkt voorts nog op dat de beschouwingen van verzoekster omtrent de toepassing van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet feitelijke grondslag missen. De beslissing van 17 juni 2013 waarbij verzoeksters tweede aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard is immers niet genomen op basis van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet of de vaststelling dat de aangevoerde ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Inzake verzoeksters betoog dat in de eerste bestreden beslissing door verweerder verkeerdelijk wordt gesteld dat uit de beslissing van 12 juni 2013 blijkt dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de medische zorgen in haar land van herkomst reeds uitgebreid werden onderzocht moet worden aangegeven dat deze grief niet tot de vernietiging van de bestreden beslissing kan leiden. Het feit dat uit de beslissing van 12 juni 2013 niet blijkt dat de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van bepaalde medische zorgen in Pakistan werden onderzocht impliceert immers niet dat het determinerende motief van de in casu bestreden beslissing – met name dat de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – incorrect is. Hierbij moet er nogmaals op worden gewezen dat de door verweerder

aangestelde ambtenaar-geneesheer in zijn advies dat aan de basis lag van de beslissing van 12 juni 2013 reeds toelichtte dat het eventueel ontbreken van een behandeling in verzoeksters thuisland voor de aandoening waaraan zij lijdt hoe dan ook geen aanleiding kan geven tot de constatacie dat zij hierdoor een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling en een nadere beoordeling van de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van bepaalde medische zorgen in Pakistan zich in voorliggende zaak dan ook niet opdringt.

Er blijkt niet dat het determinerende motief van de eerste bestreden beslissing incorrect is of het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de appreciatiebevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

3.1.2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen dat de door verzoekster in de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf aangevoerde gegevens reeds werden ingeroepen in het kader van een eerdere aanvraag, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekster, met betrekking tot de beslissing tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 2 iuncto artikel 3, eerste lid, 9° van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Zij onderbouwt haar standpunt als volgt:

“De thans bestreden beslissing houdt tevens een bijzonder ernstige maatregel in, waarvan de impact op het leven van verzoekende partij moeilijk kan overschat worden.

Een dergelijke bestreden beslissing, die kennelijk afbreuk doet aan meerdere beginselen, wettelijke bepalingen en grondrechten, mag minstens verwacht worden in een deugdelijke en grondige motivering te voorzien.

Dit is in casu niet het geval.

De bestreden beslissing wordt geenszins ondersteund door feitelijke en juridisch draagkrachtige motieven, kwam onzorgvuldig en onredelijk tot stand, en schendt het rechtszekerheidsbeginsel.

Bovendien vormt artikel 3, 9° van de Vreemdelingenwet geen bepaling 'krachtens' dewelke een inreisverbod wordt uitgevaardigd ten aanzien van verzoekende partij.

Deze wetsbepaling voorziet enkel omstandigheden waarin de met grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, o.m. (9°) wanneer een onderdaan van een derde land het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is.

Hiermee verduidelijkt verzoekende partij geenszins waarom zij een dergelijke maatregel met een dergelijke ernstige impact meent te moeten nemen.

De verwijzing naar artikel 74/11 §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is verkeerd.

De beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan'. Daarom direct gekozen wordt voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt.

Omtrent het inreisverbod dient dan - strikt genomen - eigenlijk een schending van de formele motiveringsplicht te worden aangenomen.

Ter zake wenst verzoekende partij nog te verwijzen naar een recent arrest nr. 92 111 d.d. 27 november 2012.

[...]

Uw Raad was mening dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld om [de] maximale termijn van drie jaar op te leggen zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen.

Het is tevens onzorgvuldig en niet redelijk dat verwerende partij zonder enig onderzoek/motivering verzoekende partij onderwerpt aan een inreisverbod van een maximale termijn van drie jaar.

De gehele thans bestreden beslissing is onherroepelijk gevitieerd."

3.2.2. Verweerder repliceert als volgt:

[...]

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat het bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod, genomen werd in uitvoering van de eerste bestreden beslissing d.d. 17 juni 2012, krachtens artikel 7, 1ste lid, 2° van de Vreemdelingenwet en met toepassing van artikel 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet, omdat verzoekster niet binnen de toegekende termijn aan de eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 10 december 2012, ter kennis gebracht op 17 december 2012.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5° 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven (...) 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; (...)"

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"§1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. (...)

§ 2. (...)

§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

(...)

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven of;

(...)."

Er wordt in de tweede bestreden beslissing niet verwezen naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. "Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen" (RVV nr. 62.224 d.d. 27 mei 2011).

In zoverre verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel, dient erop te worden gewezen dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Uit de bespreking van het tweede middel blijkt dat verzoekster er niet in slaagt aan te tonen met welke feiten of gegevens, die aan verweerder gekend waren of gekend dienden te zijn op het ogenblik van de beslissing, verweerder geen rekening heeft gehouden. (RvV 5 juni 2012, nr. 82.466)

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. (RVV, nr. 73 815 van 24 januari 2012)”

3.2.3.1. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht noopt de Raad ertoe na te gaan of de motieven die aan de basis liggen van de tweede en de derde bestreden beslissing steun vinden in de hem voorgelegde stukken.

De Raad stelt vast dat zowel in de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten als in de motivering van het inreisverbod wordt gewezen op het feit dat verzoekster geen gevolg gaf aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 december 2012 dat haar op 17 december 2012 ter kennis werd gebracht. Verweerder besliste evenwel op 18 januari 2013 om de beslissing van 5 september 2012 waarbij verzoeksters eerste aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard in te trekken en verzoekster terug te plaatsen in de verblijfstoestand zoals deze bestond voor de ingetrokken beslissing werd genomen. Verweerder heeft derhalve beslist dat verzoekster opnieuw in het bezit diende te worden gesteld van een attest van immatriculatie (cf. artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen). Het bevel om het grondgebied te verlaten van 10 december 2012 dient dan ook als opgeheven te worden beschouwd. Een vreemdeling kan immers niet terzelfdertijd onderworpen zijn aan een bevel om het grondgebied te verlaten en beschikken over een tijdelijke verblijfstitel (cf. RvS 30 september 2009, nr. 196.530). Verweerder gaat hieraan voorbij in de tweede en de derde bestreden beslissing en in zijn nota met opmerkingen. Verzoekster kan dan ook worden gevolgd waar zij stelt dat de tweede en de derde bestreden beslissing – die zij verkeerdelijk als één beslissing lijkt te beschouwen – geenszins worden ondersteund door feitelijk draagkrachtige motieven en dat deze beslissingen op onzorgvuldige en kennelijk onredelijke wijze tot stand kwamen.

Verzoekster voert terecht aan dat, inzake de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de tweede en de derde bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Zij heeft wel een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede en de derde bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard worden verworpen.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 3

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 17 juni 2013 tot het opleggen van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 4

De vordering tot schorsing van de bij artikelen 2 en 3 vernietigde beslissingen is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK